

železa v bohumínských závodech. Četnická stanice v Hrušově byla na tyto krádeže upozorněna a požádána, aby zjistila obsah povozu, řízeného Javorkem. Četnický strážmistr tak učinil, ale narazil na odpor. Javorek neuposlechl výzvy, aby povoz zastavil, ale šlehal do koní ve snaze četnickému strážmistru uprchnouti. Když seznal, že se mu to nepodaří, upadl do nesmírného hněvu a počal strážmistrovi nadávati, jak nejlépe uměl a dovedl: „To jste vy? Víím, že jste mě udal, ale vy mě toho moc neuděláte! Myslíte, že s vámi půjdu na četnickou stanici? Co vás to napadá! Pusťte koně, když není váš. Nedám se jiným pánům a vám teprve ne!“

Při tom všem se Javorek choval velmi nebezpečně. Nescházelo mnoho a četnický strážmistr byl by nucen použití zbraně. Konečně podařilo se přece jenom Javorka uklidnit a dopravit na četnickou stanici. Tam bylo zjištěno, že železo, které vezl, z krádeže nepochází, ale na vzpurného kočího učiněno bylo trestní oznámení pro zločin veřejného násilí a urážky úřední osoby.

Obžalovaný vymlouval se na opilost. Na cestě z Bohumína do Hrušova zastavil se ve Vrbici a tam prý pil s kamarádem tak dlouho, až měl dost. Četnický strážmistr připustil, že Javorek něco v hlavě měl, opilým však rozhodně nebyl.

Soud odsoudil jej k těžkému žaláři v trvání čtyř týdnů. Trest vysloven byl nepodmínečně a situace pro Javorka je tím horší, ježto před nedávnem odsouzen byl na dva měsíce do těžkého žaláře, ale podmínečně. Neosvědčil se a nyní bude nucen odpykati také tento trest.

Společnost, která krade ženy.

(Krajský soud v Mor. Ostravě.)

Na Těšínsku kolovaly před časem pověsti, že na Fryštátsku jezdí černé auto, které krade mladé ženy a dívky a odesílá je do Afriky. Tyto historky si vymyslelo několik starých žen, které pak tuto smyšlenku rozšiřovaly. Ne dosti na tom, že je šířily, ale vždycky hned byly pohotově s podrobnostmi. Četly prý v novinách, že česká vláda povolila podnik „Společnost černého auta“ a této dala k dispozici čtvrt milionů žen k vývozu za poplatek 10.000 dolarů za jednu dívku. To prý však bylo „Společností černého auta“ mnoho, proto prý raději ženy krade.

Když zprávy nabyly velkého rozsahu, zmocnily se úřady nejen zpráv, ale i zpravo-
dajek. Byly to: Helena Szymurdová ze Stonavy, Barbora Poskerová z Fryštátu, Em. Stonová z Doubravy a L. Friedlová z Fryštátu.

Roztrušovatelky zpráv byly obžalovány pro urážku vlády a republiky, leč byly okr. soudem ve Fryštátě osvobozeny.

S tím nebyl spokojen státní zástupce, který v pověstech spatřoval skutečně urážku republiky, a odvolal se ke krajskému soudu.

V těchto dnech bylo v odvolací senátu v. r. Schwandy v Mor. Ostravě o odvolání jednáno. Byly to veselé chvíle a smíchu se neubránil ani důstojný senát. Ženám bylo

domluveno, aby příště takové zprávy nerozšiřovaly, a osvobozující rozsudek I. stolice potvrzen.

Láska desertující.

(Divisní soud v Praze.)

„Láska není v podstatě pranic jiného, než zvláštní odrůda šílenství. Z lásky skáče se do vody i pod vlak, sahá se po revolveru i kapkách jedů, ba — nejstrašlivější to způsob sebevraždy — z lásky se lidé dokonce někdy ožení; jaký tedy div, že tento člověk z lásky desertoval z nebe naší armády v peklo cizinecké francouzské legie do Maroka“.

Takto započal Dr. Mellan, známý pražský obhájce, svoji obhajovací řeč.

Pan Josef Polák byl obviněn vojenskou prokuraturou předně ze zločinu deserce, jehož se dopustil tím, že služební přísahou vázán a do československé branné moci zařazen z dovolené jemu náhr. praporem ppl. č. 42 v Terezíně udělené a dne 6. září 1919 končící, k tělesu svému svémocně a v úmyslu své služební povinnosti navždy se vyhnouti, se nevrátil a vzdálen zůstal až do dne 28. dubna 1926, kdy písemně návrat svůj z ciziny ohlásil ministerstvu Národní obrany.

Pan Polák hájil se tím, že si během vojenské služby učinil známost, že však rodiče děvčete tomu bránili tou měrou, že oba milenci rozhodli se společně skončiti sebevraždou. Později si vše rozmyslili. Pan Polák v bezradnosti a zoufalství, nemoha nalézt jiného prostředku k zapomenutí vedoucího, odejel od svého pluku, cestoval po Německu, pracoval v dolech a loděnicích, až nakonec zakotvil v cizinecké francouzské legii v Maroku, kde sloužil na revers plných 5 let. Během služby utrpěl úraz na pravé ruce a jest nadobro zmrzačen. Pak — neboť touha po vlastní byla nepřekonatelná — navrátil se do Čech a se svým otcem navštívil dra Mellana, který mu poradil, aby se sám udal a dal se vojenským zákonům k dispozici, což také prostřednictvím svého obhájce učinil podáním, zasláním na ministerstvo Národní obrany, jež vyřídilo hlášení prostřednictvím vojenské prokuratury žalobou pro zločin deserce. Leč kromě deserce byly tu ještě jakési další drobné a nevyřízené účty.

Žaloba vojenské prokuratury vinila dále p. Poláka, že vylákal na jistém obchodníku 400 Kč, předstíraje, že jede na služební cestu do Německa a nemá potřebných peněz, dále že jistého bankovního úředníka uvedl v omyl předstíráním, že vojenská mensa odmítla vagon slovenského sýra, na němž by se dalo dobře vydělati, na kterýž „výhodný obchod“ získal zápůjčku 3000 Kč.

Dále byl obviňován, že vylákal na jistém mistru krejčovském oblek, v němž později desertoval. Konečně pak stěžovala si žaloba na obžalovaného v tom směru, že jako správce vojenského skladiště nedbalostí svou při správě zavinil ztrátu 44 prostěradel v ceně 704 Kč, tudíž jako osoba k uschování polních potřeb ustanovená uschování toto vedla nepečlivě a nevěnovala povinný dozor svěřeným erárním statkům.

Pokud jde o tyto delikty, hájil se obžalovaný tím, že šlo o pouhé lehkomyšlné dělání dluhů, že sice si vypůjčoval, nemaje na ten čas naděje v možnost zaplacení, leč že nejednal způsobem podvodným. Však právě v tomto směru byl obžalovaný usvědčen způsobem až nadbytečně přesvědčivým. Ze svědeckých protokolů vyšlo najevo, že pokud šlo o první případ „vypůjčky“ 400 Kč, neměl vůbec pražádné cesty do ciziny a že tedy toliko předstíral, jakoby šlo o momentální finanční výpomoc. Druhý případ byl ještě rafinovaněji zosnován. Důstojnická mensa neobjednala pražádného sýru, dokonce pak ne vagon. A tak se vagon napěchovaný domněle slovenským sýrem sevrkl na pouhou pověst o jakémsi agentu sýrárnny, který prý — a to opět nikoliv mense, nýbrž přímo obžalovanému — mluvil o možnosti nákupu vagonu sýra a lehkého výdělku při tomto obchodě. Šaty pak vylákal zřejmě jen proto, aby tak v civilu nepozorovaně mohl desertovati.

Radou pak svědků byl obžalovaný vposled usvědčen, že jako správce vojenského skladu vedl si vskutku lehkomyšlně, nezakládá účetních knih, na výdej zboží neměl potvrzenek, prostěradla dával na příkazy psané na navštivenkách atd.

Obhájce obžalovaného, Dr. Mellan, právnícky důmyslně dokazoval, že tu není zločinu deserce, poněvadž tento čin předpokládá jako základní motiv úmysl vyhnouti se navždy své vojenské povinnosti. Obžalovaný podle spisového stavu buď chtěl se vyhnouti strastem své neradostné lásky nebo svým věřitelům, nikoliv však vojně. Ostatně dobrovolným návratem a přihláškou vyvrátil s dostatek podezření z úmyslu vyhnouti se navždy vojenské službě.

Pokud jde o podvody, hodnotil je obhájce jako civilní obligace, neboť nebylo prokázáno, že by ony zápůjčky byl získal výlučně na podkladě nepravdivého předstírání. Osoby ony zapůjčily mu peníze nikoliv na základě jeho nesprávných a vymyšlených udání, nýbrž na podkladě osobních známostí.

Co se pak týče nedbalosti ve správě skladu, akcentoval obhájce, že delikt tento jest amnestován. Nebyl by jen tehdy, jestliže by byl obžalovaný jednal z osobní ziskuchtivosti, a proto tento delikt, pokud jde o trestnost, zanikl amnestií.

Soud také obžalovaného vskutku z tohoto posléz uvedeného deliktu osvobodil, leč uznal jej vinným jak zločinem deserce tak podvodu a vyměřil mu trest — k vroucí přímluvě obhájcové — pouhých tří měsíců, a to podmíněčně na 3 roky.

Líčení předsedal šéf divisičního soudu v Praze pluk. Dr. Adam, žalobu zastupoval major Dr. Kubát.

Rány, které už nebolí.

(Zem. trestní soud v Brně.)

Toníkovi bylo dvaadvacet a Betce patnáct let, když se spolu blíže seznámili. To „blíže“ je uvedeno úmyslně, poněvadž ve skutečnosti se znali od malička a teprve v r. 1920 dodali si odvahy a pošeptali si občas něco do uší. Že se mají rádi, že se vezmou a že nic na světě je už nerozloučí. Tak jak si to šeptávají i jiní mladí lidé. A snad při tom vzájemném uji-

šťování nevzpomněli si na to, jaký napjatý poměr panuje mezi jejich rodiči, a že místo otceva svolení a matčina poželování mohlo by také zaburácet do uší ženicha i nevěsty: Na oči mi nechoď! Já tě vydědím! Takových překážek tehdy neznali a milovali se opravdově a věle. Důkaz: Alžbětino robátko, narozené 13. dubna 1924. Dříve, než k takové lásce došlo, musil však Toník slíbit manželství, aby ho mohla Betka v nejhorším případě chytit za nedodržení slibu manželského. A on sliboval před každou hubičkou manželství i lásku věčnou. Ale správně se říká: Sliby chyby....

Betka povila zdravé děťátko. „Celý Anton“, říkala asistentka a sousedky přivukovaly. A snad toto dobrozdání povolaných lidí přimělo milence k novému rozhodnutí. Když už máš celého Antona v kolébce, nemusíš mít ještě druhého od oltáře. Holenku, to tak nejde, aby jedna dívka měla dva celé Antony a druhá nic. Pak si teprve vzpomněl rolnický syn Antonín J., že jeho rodiče žijí v ukrutném nepřátelství s rodiči Betčinými a že by mohli svého syna i vyděditi, kdyby pojal manželku z rodiny znepřátelené. A výsledkem jeho rozhodnutí byla žaloba Alžběty H. na svedení pod slibem manželství. Toníka z toho ovšem bolela hlava. Něco za nedodržení slibu manželství a něco na celého Antona v kolébce, přijde tedy jeho láska celkem dost draho.

Rozhněval se tedy na Betku za ten její právní krok a jednoho únorového dne ji na návsi důkladně zmlátil. To prý ona přišla za ním do taneční zábavy a spustila: „Tož ty tak! Na zábavy máš peníze a pro dítě ne?“ Načež on ji chytil za vlasy a dal jí několik ran do obličeje. Měl to potom v žalobě vedle toho nedodrženého slibu.

U okresu hájil se talk energicky, že mu soudce nadiktoval tři dny disciplinárního vězení. A potom teprve přišel hlavní rozsudek: čtrnáct dní vězení nepodmíněně. O soukromoprávních nárocích Alžběty H. měl rozhodovati civilní soud. Toník se odvolal proti vysoké výměře trestu a také proti nepodmíněnému rozsudku a případ se dostal k odvolacímu senátu zemského trestního soudu v Brně.

Alžběta poslala pánům do Brna dojemné psaníčko. Už jí rány nebolí. Smířila se s krutým rozhodnutím Toníkovým, když jí vyplatil pro celého Antona v kolébce 15.000 Kč a pro porodní asistentku za prokázané služby 500 Kč. Po tomto projevení dobré vůle se strany Antonína J. přestaly ji bolet i ty rány na hlavě a nečiní námitek proti tomu, aby slavný soud Toníkovi z těch čtrnácti dnů něco ubral a zbytek aby mu dal podmíněně.

Odvolací senát ovšem nemohl nevyhověti orodování Alžběty a změnil rozsudek první instance v podmíněný trest čtrnácti denního vězení.

Toník nyní jen resumuje: Byl krásný ten lásky čas, ale škoda těch patnácti tisíc...

U zubaře.

(Krajský soud v Mor. Ostravě.)

Václava Kopečka znají moravské soudy dobře. Vždycky čas od času poskytnou mu bezplatné zaopatření. Nedávno byl opět odsouzen